

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Naboj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosc da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Čerbške njedželske łopjeno

Saložil 1891 Khrjebjanšil farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

19. julija 1936

Bauzen

6. njedžela po šwjatej Trojizy.

1. knihi Móji. 1, 27.

So Mójsaš wjazy bě hacž jeno wulki muž, jo bě woprawdže muž Boži, to na jenicžkim šlowje spósnajemy: „Bóh štwori čłowjeka šebi k podobnošći, k podobnošći na Boha štwori wón jeho“. Šhto to rěkašče, wjazy tježaz lět do Khrjštuža a tak wo čłowjekach a wo Bošu rěčecž, to dyrbinj šebi s tym wujajnicž, jo je Mójsaš jakasał šwjeczata abo poštanj pšchibohow džekacž, mjes tym so póhanjo wšchudže w šwjajich wulkich abo maľnych templach s łamjenja abo škota abo šlěbora abo łopora dželane šwjeczata na woltarje štajachu, jara rjane w Romje, w Athenje atd. bóle na čžertow podobne w Indiskej, w Afrizy atd.

So dyrbi čłowjek na Boha podobny bječž, to je wot Mójsaša wukhadžaza, wšchemu póhanštwu napšhecžna wuškoka wucžba, kotruž je potom Khrjštuž dopjelnil.

Mójsaš pak njeje pišał, jo je Bóh čłowjeka na Boha podobneho štworił. Čłowjek dyrbi bóle a bóle k podobnošći na Boha dozpicž, dyrbi roscž, šo wudołonjowacž, a woprawdže je w Božim ludu tójščto tajkich, na kotrnychž mamj špodobanje kaž Bóh knjes šam. Na wjele pšchewodženjach wěmj, kažeho čłowjeka trjebamj, kotrehož šmj mjes šobu měli, jara lubowali a čžescžili, wot kotrehož niz jeno jeho domjazn, ale žyła wječ abo žyła měšto dobrotu a špěchowanje wužichu. Khrjštuž běšče móžny w tajkim lubym čłowjeku, a kóždnj wot tajkeho wuknje, je-li je tajki, kiž najprjedn wot Khrjštuža hnadu a šwětłko bjerje.

Šdnž pak na mnohosč ludži a ludow hladamj, widžimj njepšchewidomnu wšchelatošč. Bójške šwětłko šo dželi, ničto mjes ludžimi ma pošnosč tuteho njebjeskeho dara, ale kóždnj ma nětotre pruhi. Kaž do pošneho Božeho šłoncžka njemóžemj hladacž bjes teho, jo wošlepimj, ale móžne pruhi šu

nad nami pošnje dožahazn džel šwětlinn, tak ma kóždnj došč hnadn, došč darow, jeno šo pak je dyrbi tež nałožowacž.

Šajimamj je, na wšchelatošč ludow kěžbowacž. We kóždnym ludu wěštnj počink wuštupeje, kotrnyž tam šo wjele namaka. Tuž šu pucžowarjo lud s łdom pšchirunali a ludj rošejnacž špytali. Štalski lud, tak praja, džiwa jara na doštojnoscž, franžowski na pšchistojnoscž a dwórliwoscž, jendželški na wužitne, němški na pšchewodženje, ruški na poškušnosč. Potajkim na žyła je myšl wotměrjena, hacž tež pod wšchelakim myšljenjom a praščenjom. Ale wot kóždeho luda móžesž wuknjecž. Šdnž wot wšchitkich ludow wuknjesh, mašch wucžerjow, kažkichž trjebašch.

Šdžez pak je šwětłko, tam je tež ščžen! W Štalškej hrošj štrach hordosčže, doštojnoscž je na woczi ščzinjena, šwonkowna, niz pšchezo woprawdžita. W Franžowski je w dwórliwoscži lohžn hešchleštw; rěč diplomatow to pošajuje, wošebje w šwjasku ludow, hđezž šu jeno rjane šłowa; šchtož šo štanje, je žyła hinašče, haj runje nawopał! W Šendželškej widža wužitł wošebje tež w žyrkwinskej pobožnosčži, tak šo je tam wašchne, wo wěrije ani w domach ani w šhormadžišnach njerěčzecež, dofelž mohłó hanjenje nastacž, mjes tym šo w Božich šlužbach čži rěčža, kiž maja powołanje. Ale Šendželčan pak jara šwój wužitł pyta a ma pšchikłowo, kotrež jebanje wóžnemu krajej k lěpšchemu porucži. Němj čže šam wěricž kaž Luther, čže wšcho šam mudrowacž a roškudžicž, tak šteji jara šlě pod štrachom, jo se šwojeje šłownj a je žanyn knihow wjazn njewuknje, tež niz s biblije, haj ani wot wulkich mužj, kotrnychž rošom a wěra na pšchezo płaczi. Ruški lud je w šwojej poškušnosčži pšchewotwižny wot wodžerjow. Tak je w našchim čžagu jara šbitn, da šebi wšchitku njeprawdoscž a šurowoscž lubicž. So šu jeho knježerjo takle pšche wšchu měru šurowi, drje s teho pšchindže, jo poškušnosčž žadacž jim mudrosčž rěka najwšchšcha.

Esmy spytowani, póhanŝi lud ŝa lěpschi wobhladać ha-ž křešćijanŝe: japanŝi! Tam semrětych takle jara a wutrob- nje čžešća, ŝo wŝitko pod jich woczemi a jim ŝ spodobanju čzinja. Tak tež kwojeho kžora wŝitzy tak čžešća, ŝo njeje možno, ŝo by ŝto wot daloka móhl na najmjeńŝe hanjenje myklicz. A tutón lud je křešćijanŝim myšlam jara pŝichil- leny. To pak njerěta, ŝo wěru do Křnŝtuža w poľnej mykli pŝichijimuj.

Budže Knjesowa zyrkej w našchim ludu wobŝtać? Haj, hdyž wěra we wožadach móž ma, čłowjekow ŝ Božej podob- noŝci poŝbehowacž. W hordym čžažu hladaja rucže na kem- ŝerjow, na jich dary ŝ lěpschemu křudny, ŝ natwarjenju noweho a lěpsheho ludoweho porjada a ŝboža. Esmy-li hlo- žowali ŝa něŝto, dyrbymy tež dawacž, woprowacž, wěricz, ŝo dowěricz. Jeno tak ŝe ŝjednocyeny myzami dale nad nulu dobudžemy, kotraž dawno hiŝće njeje pŝehwinjena. Naj- hórŝa nuŝa pak je njewěra w hordocy, potajkim duchowna nuŝa. Pomhaj Bóh ŝ nuŝy! Samjeń.

Žně.

Hižo kmy wožriedž žnjow! Hižo tydženja wobhladamy duzy po Lužicy „popy“ ŝejo! Kať to křwata!

Alle džěla je wjele! Wjele Božeho žohnowanja bě w deŝćach, kotrež w tydženju po 4. njedželi po Eswj. Trojizy pŝichindžechu na naše hona, kotrež běchu ŝdžěla jara lačne po wofŝewjenju. Wiza, bėrny, rěpa, wŝcho ŝo žedžěŝe po deŝću a něť džakowne lube rjane žně. Alle tež wjele džěla pŝichindže ŝ tutymy deŝćami! Bože žita ŝu ŝo ŝ džěla jara lehnyle! S tym našta žnjenzarjam a žnjenzarķam wjele džěla. Alle tuto džělo lubi tola rjane žně. A hdyž ŝo ruzy žnjenza- rjow a žnjenzarķow jenož gratu njepŝchimatej, ale ŝo tež kweru ŝtyńjetej do džěla a po džěle a ŝa blidom, da Bóh našy Knjes nam tež tute žně domoj křowacž. Kať dha bě pŝichy křnownyh žnjach? Telko ŝtarocyow a telko ŝkorženja naj- prjedn a — potom wŝcho wjele rjenŝe a wŝcho wjele lěpje hacž kei mykľachu, hacž ŝo nadžijachu.

A potom! Njedyrbja dha žnjenzarjo a njenzarķi — a my wŝitzy ŝ nimi! — kždny džěń ŝ nowym džakowanjom ŝa- pocžecž a džělacž a kžncžecž, dokelž je Bóh tón Knjes tak hnadny nam byť? Što wŝcho njeŝkŝchimi a njecžitamy tola ŝe wŝchěh kžncžin semje, wožebje ŝ Ameriki! Kať ŝu tam žně a čłowjekoj ŝkřodowali ŝ horzotu a křuchotu! A kať je druhdže byť! Njewjedra, ŝlwy, křupy, ŝkřŝti! Tuž džakuj- my ŝo Bohu wŝchědnje ŝnowa, a džakujmy ŝo jemu tež ŝ tym, ŝo ŝo ŝ njemu modlimy wŝchědnje ŝ džakowanjom, pro- ŝchenjom, dobroproŝchenjom! Wón, našy Bóh, je tola tón jedyn a jenicžki Bóh, a wón je tón, kotryž wŝhor, wětry wodži a wŝitke mróžele!

Wo kžkim džakowanju křědeči našy wŝchědnny džěń a našy njedžělŝi džěń, kždny po tym, ŝa čžož je nam daty!

Derje ŝnaty „nan diaķonŝow“, farar Theodor Griedner je ŝ naŝonjenja kwojeho žiwjenja ŝ tomu pŝichŝol, pŝchego ŝažo wuŝnacž: „Čžim bóle ŝo džakujěŝ, čžim wjazny ŝmějeŝ ŝo džakowacž!“ Alle wón mējeŝe tež tu ŝažadny žiwjenja a bě kei ju do kwojich knižkow ŝa kždny džěń ŝapiķať: ŝo kždny džěń ŝo pruhjo praŝchecž: „Běh ja džěńka džakowny?“

Tuž: njech ŝo nam njeminje žadny džěń bjes džakowa- nja — a dozŝla bjes modlenja a njedžěla niz — bjes njedžěle!

Domjaza nutrnoŝć.

Domjaza nutrnoŝć. Erudna jeje ŝawijna, ŝrudna teho- dla, dokelž to ŝrudnje ŝ křešćijanŝtwom, ŝ wěru, ŝ pobo- noŝcu, ŝ bohabyoŝcu w domach a kwojbach. Křešćijan- bycz rěka tola ŝ Bohom bycz; ŝ Bohom bycz rěka tola: tež ŝ Bohom rěczecž, t. r. ŝo modlicz. A kať ŝo jenotliwy modli, tak dom, kwojba. Hdžež w křešćijanŝtim domje domjaza nutrnoŝć njeje, tam něŝto pobrachuje — niz jeno tuta nutr- noŝć, ale wjazny, wjazny! Tajki pobrach ŝawodžewacž, ŝo wu- rěčžo na čžaž, do kotrehož tajke něŝto wjazny njeŝkŝcha, ŝo wurěčžo na džělo, kotrež dla njeje křwile — hdyž ŝo ŝto pŝichy tym dopomni na našch ŝtarach a jich wjele wjeŝe džělo a jich nutrnoŝće, ŝblědnje wón nadžijomnje pŝichy tajke wurěči, ŝo ŝtróžiwŝchi, a ŝo hańbuje! — haj, tajki pobrach ŝawodžewacž, ŝo wurěčžo na džěci, kotrež njeŝu nutrne, ŝo wurěčžo na čžedž, kotraž moli, rěka wotkřwacž brachi, próŝnoty, křabyŝće, křorocy.

Křešćijanŝtaj mandželŝtaj ŝtaj ŝwěrowanaj pŝchē Knje- ŝowym woŝtarjom a pod křowom Biblij: ŝa a mój dom, mój čžemoj tomu Knjesej křužicž. To bě jeju křubjenje na křwatny mēŝnje. Mohłoj wonaj kei ŝwěricž prajicž, ŝo do tuteho křuženja njeŝkŝcha domjaza nutrnoŝć? Hdnyž pak křuŝcha, čžehodla ju potom nimataj w kwojim domje? Hdnyž ŝa pŝichicžinu pytataj, namaķataj mnoho, ŝtož je ŝa njeju a jeju dom a jeju žiwjenje jara nuŝne namaķacž, ŝo njeby ŝo wjazny hiŝće ŝhubiľo — tež Bože žohnowanje. Bože žohno- wanje je tam, hdžež je Bože ŝpodobanje. A Bože ŝpodo- banje

Bjes džiwa, ŝo namoķwenja, napinanja, próŝtwn du- pŝes wožadny, ŝažo domjazu nutrnoŝć mēcz. A wone njeŝu podarmo byľe. Eswójby a domny ŝu njedostatķ wotŝtronile a maja ŝažo kwoju domjazu nutrnoŝć.

Wŝcho: „to njeje možno!“ kotrež ŝo hiŝće tu a tam napŝchecžiw ŝtajeja, je tu jenož ŝa to, ŝo by pŝehwinjene byľo. A to je možno!

Něchťon powěda ŝe kwojeho naŝonjenja tole:

Wón bě na kwojim pucžowanju do křčžny ŝaŝupit, ŝo by tam pŝchenozowať. Kať bě ŝwucženy ŝhromadži wŝchěh w domje, ŝo by ŝ nimi wjecžornu nutrnoŝć mēľ. Wón pro- ŝchēŝe křčžmarja, ŝo by ŝ modlitwu ŝapocžacž. Tola tutón ŝnapŝchecžiw: „ŝa njemožu!“

„Wny dnybicž!“ rjěny na to tamny.

„ŝa njemožu ŝo modlicž!“ wobkřuči křčžmar ŝnowa.

„Tuž prajče to kwojemu Ebožniķej“, pohonjowaŝe ŝažo tamny.

Tuž ŝo křčžmar ŝebra a ŝdnyhny: „Luby Ebožniķo! ŝa njeŝamožu ŝo modlicž. So byh jo tole mohť!“

„Derje!“ pŝichkřowowaŝe tamny. „Něťo ŝče ŝnaj- mjeńŝcha ŝapocžacž!“ a mējeŝe po kwojim waŝnyju wjecžornu nutrnoŝć. Wliw tuteje na křčžmarja bě tak wulki, ŝo wón něť nutrne Boha pytaŝe a ŝe kwojim domom Bohu křu- žěŝe — tež w domjazei nutrnoŝci —.

S próžowanja, křešćijanŝtemu domej ŝažo dacž, ŝtož jemu křuŝcha, hdyž čže rny křešćijanŝti bycz, ŝo pŝche:

„Hdyž ŝo džěń džěla křila, pŝchowaža ŝo dó jŝtwn wje- czorne křmēķi, a w nich je mjelčenje wŝchěh tnyh wězow, kotrež nam wob džěń křužadny. My powědamy kei hiŝće wo dnju, kiž čžěla, a wo džěle, kotrež doķonjamy, a tež wo džěle, kotrež naŝajtra čžemy doķonjecž. Na tajkich wjecžorach pŝichindže rěcz ŝama wot ŝo na wězy, kotrež we hľubinje žiwje- nja, čžaža a wěcznoŝće, a tute ŝapocžnu ŝ nam rěczecž. S bli-

iteje wěže czepe džewjeć a swoni Boži wječor. Mny pochl-
chamy na hłobny swonow. Wótije a pohnuwajo wołaja tute
naž, so by to, šhtož czaž žiwjenja njeměrne w naž, so sa-
kótwiła we wěcnošći. Durje so woczinja a čyrjódka džeczi
pšchiběhnje nuts; šhtyri to šu. Khwatajz so sešndaja na
šwoje městno . . . Mny wšchitz so šydnjem bliže hro-
madže a rjeknjemy: „Modlmy so!“ Našcha wječorna mo-
dlitma ma šchěc rynczłow. Mny so takle modlmy:

Nan: „Wječor je! Šhto dže nam to“,

Macz: „Šdnž se swonom nam swoni so?“

Prenje džeczo: „To: Kaž tuteho dnja běh kónz ma“,

Druhe džeczo: „Sso kónčza junu běh tež našchob' žiwjenja!“

Tjecze džeczo: „Tuž Ty, o Božo, pšchihotuj mje šam“,

Najmjenshe džeczo: „So junu czahny šbožny k njebjekam.“

Wšchitz: „Šamje!“

To šu šhutne šłowa. A tola prajmy my je kóždy wje-
czor i radoščiwey myšlu, pšchetož Bóh lubuje radošč. W
krajnošći bu šwět štworjenn, niz w bološći. Duch mēra, kiž
je w tajkej modlitwie, da nam tu radošč sažo, kotruž je Bóh
chyzł; pšchetož wón dowjedže naž w nim dom tam, hđžež našch
šaložk.

To je pošaška, tak w tutym domje je. Kak je w twojim
domje nano, maczei, hospoša, gospodarjo?

Dodawš k wšchemu, šhtož tu prajene, njech je icžehowazny
podawš, kotrnž so poda w Tirolskich horach:

Pētr von Cornelius, kiž bu pošdžišho šławny moler,
puczowašche jako młodženz i towaršchom pšches Tirolsku. Ras
wječor šastupišhtaj do buršeho štatofa, so byšhtaj tam pšche-
nozowałoj. Tam wobdželišhtaj so tež, njech tež tróžku nje-
wólne, pšchi domjazej nutrnošći pšcheczelnieweho hospodarja.
Prjedy hacž so lehnyšhtaj, štupi Cornelius hišchže na drie-
wjany wobkód, kotrnž bě wołoko zyleho doma; jeho wócžto
radowašche so, hladajo na wulkotnu hórsku krajinu dołoko-
wołoko. Nadobo wuškšcha w komorje pódla bura so wótije
modlicž. Žalo na modlitwu kédžbowajche, wuškšcha, so so
modleč tež sa šwojeju hoščow modlešche a so prošchěšche, so
chyzł Bóh jeju myšl, kotraž po wšchem šdaczu hišchže jara
na šwětne dže, tež na to wěcne a na šbože dušche šłožicž.
To Corneliuša hłuboko hnu. Wot šamšneho wołomika bě
so w nim žwy šhutny nabožny šajim, kotrnž i liwom wošta
sa žyle jeho žiwjenje. Jeho najwjekšche mišchtršche džela po-
šajuja nam podawš i biblišch šlawišnow, n. pšch. wobras,
kotrnž molerjej wulku šławu dobn; wón pošajuje apošalyp-
tišch jecharjow. —

„Modl so a dži po Božej šcžežny,

Cžin šwēru, šhtož ty cžinicž mašch;

Tak budže šbože w twojej kšžežny,

Ty Božej hnadny wužiwašch.

Šhtož Bohu wšchón so dowēri,

Bóh teho nihdy nepušchczi.“

Njedžela.

Šhtož tu podamy, je ras židowški rabbinar powēdal,
napominajo, Boži džen šwjeczicž. Jeho pšchirunanje pšaczi
runje tak sa njedželu. Njech šebi jo kóždy rospomina:

Něhdy běchu šedmjo bratšja hromadže žiwi. Šchěcžo kšho-
džachu wšchēdnje na dželo, šedmy woštawašche doma, šlara-
šche so wo dom a jēdž. Tak wošta to dželo a bě rjenje tak.
Tola ras šwarješche jedym i tny šchěcžoch šedmeho bratra a
rēlašche jemu lēniš a prošniš, šebi žadajo, so by tež wón šobu
na dželo kšhodžil. Tamni bratšja dachu so narēčecž, a tak
dželaja wšchitz šedmjo wot ranja hacž do wječora. Tola

šak njelube a njerjane bě, hđny wječor domoj pšchindžechu:
žana šwēza šajwēcžena, žana jēdž pšchihoto wana, žana ištwa
wuredžena, žaneho pšcheczelnego poštrawa! Dołho njetraješche,
a špōsnachu, šhto běchu šworali, tak tōrni běchu byli. Wošta-
jichu šedmeho bratra šažo doma.

So rabbinarijowych šłowach wo šabacže móžemy tež wo
njedželi prajicž, wšcho prawje šrosumjejo: Tak je to tež i nje-
dželu. Wona pšchinjeke tamnym dnjam tndženja šwētko,
šbožo, žohnowanje. Tehodla wažcže šebi njedželu!

Njedželu niz šwjeczicž — je njedžak pšched Bohom. A
nam so šda, so je nam jara nušne, so njedžakownoščje pšched
Bohom, kotrejež je tu wjele, wjele, trochu wšdacž. Bohu nije
trjeba našchěje džakownoščje; wón woštanie bjes nijeje Bóh
a Knjes. Ale nam je trjeba našchěje džakownoščje pšched
Bohom, so bychmy wobštali a woštali pšched nim — a tak tež
šewak! Šladajo na tutu wulku njedžakownošč kšchěcžijanow
pšched Bohom, kotraž so jewi w šłowach a škutkach a darach,
kotraž so jewi w dobrnych a njedobrych czažach, kotraž so
jewi wšchēdnje a njedželski džen, kotraž so jewi w šwójbnym
domje a Božim domje, pšchindže cži pšchězo šažo do myšlow
pšchishłowo, i našhonjenja cžerpane, kotrež praji:

Bože młyny mlēja pomakfo,

mlēja pak cžim dróbnisho!

Žyrkej a štat.

Sašste šatonšte žyrkwinske šopjeno wošjewja w šwojim
15. cžihle: Wobšadžicž je šarške městno w Khwacžizach, šerb-
ške a němške; šamokwjenja maja so hacž do 31. julija 1936
pola Krajnozžyrkwinskeho šamta w Drježdžanach šapodacž.
— Šnydom pódla šteji tam dalšche kžžiške šarške městno wu-
pižane, tež hacž do 31. julija t. l.: Korfym.

Džak sa šbētku Šnutštowneho Mišionštw wošjewja ša-
šonške šopjeno Němškeje Ewangelškeje Žyrkwje w šwojim 18.
cžihle. Mjes druhim tam šteji: „Ša wuprajam wšchem, kottšž
šu so i mašym abo i wulkim darom k Šnutštownemu Miš-
onštwu wušnali, wutrobny džak. Wošebje škušcha pak tutón
mój džak wšchem tym mužškim a žonškim, wšchem tym młodym
hólzam a holzam, kottšž šu so w domach a na hažach šami
do šlužby tuteje šbētki štajili.“ — Pšchi tym móže pak tola
tomu abo tamnemu prajchenje pšchincž: „Daruja doščž?
Darich ja wjele? Darich ja mašo? Šnutštowne Mišionštwo
to bě, kotrež so je šwojej jenicžkej tulētnej šbētku wo durje
a wo wutrobu šlapašche!“ — Tola: Kóždy wē, so móže kóždy
czaž pola šwojeho šararja dar kšchěcžijanškeje luboščje sa
tutón kšchěcžijanški škutk luboščje wotedacž.

„**Wubjerš Němškeje Ewangelškeje Žyrkwje**“ je nětk tež,
šak žyle wulke a wažne žyrkwinske dželo žonškich a sa žonške
— Frauenwerk —, žyle wulke a wažne žyrkwinske dželo muž-
škich a sa mužškich — Männerwerk —, do šwojeho wošebiteha
dohladowanja a šastaranja wšak. Tuto dželo wopšchijima
wšcho žyrkwinske dželo mužškich a sa mužškich a mjes mužškim,
kotrež so štawa we wožadach šak dozyla w žyrkwi. So tuto
dželo nušne a trēbne je sa wožadu a žyrkej, sa šwójbu a lub,
šhto to njeby chyzł pšchidacž? Ša žyku Němšku powołany
wjedniš tuteho džela wošjewja wošjewjenje, w kotrymž wšchēch
mužškich dopomina na pšchishłownoščje, kotrež maja sa wu-
šubłanje džeczi. „Tu widži“, tak pišche wón „našch škutk —
„Ewangelisches Männerwerk“ — šwój roškudny nadawš.
Šamokwjenje sa to, šhto i džecžimi, ma pšchedewšchem nan.
Nanowy šamt je, hladacž sa tym, so bywaja džeczi wuku-
šłane w pōczšiwōščzi a napominanju k temu Knjesej; nanowa
štarošč njeje jenož ta wo wšchēdnny šhlēb ale tež ta, je šasta-

racz i najlěpšim, jštož móže dac: i krašnym darom ewangelija. Tajke křesćijanſke wukublanje džěsća a młodžiny we křójbje a w měrje křójbneho doma pščinjeſy płodny ſa ſtat a zyrkej. Tak napołožu ja křědomnju wšěch mužſkich naſheho ſkutka to křutne napominanje, ſe wšchej křěru a i wěrjazym doměrjenjom křowich křnow a křowe džówki tak woczahnyć, ſo bychu w bohabojoſći a we wěrny m křesćijanſtwje žiwy byli.“

Se Šerbow a i dalša.

— **Š Michalſkeje wožadny w Budyščinje.** Jararjej **Tiſcherej** pšchi Michalſkej zyrkwi je zyrkwinska wychnoſć do wolika, ſo na Michala na wotpocžink dže, dokeľ žu jeho křlužbne lěta dopjelnjene. Na jeho měſtno je zyrkwinske ſaſtupjerſtvo jenohłóſnje jararja **Kaplerja**, kotryž je hižo wot lěta 1927 pšchi Michalſkej zyrkwi ſkutkował, wuſwolika. Jarar **Tiſcher** je wot 17. hodownika 1899 hač do 1. winowza 1926 i lapłanom a wot 1. winowza 1926 žem i jararjom był, tak ſo je křowe žyłe duchowne ſaſtojniſtvo pšchi jenej zyrkwi wukonjał. Dokeľ ma 4 bratrow a 2 kóſtje w Drježdžanach a tež rowny křowich wótzow tam, chze do Drježdžan czahnyć.

Do Zeitza pšchijědu po olympiſkich hrach Lutherowi potomnizy, ſo bychu žebi tam křójbny džeſ wuhotowali. Tuto měſto je wolene, dokeľ je jich Zeitzſkich Lutherownych potomnikow najwjaz, a čaž po olympiſkich hrach je wuſwolenn, dokeľ tak někotry we wukraju křdlazy tutu wožebitu ſkladnoſć wužije, domišnu wopytać, a tak tež Lutherowi potomnizy, kotřiž žu tež do wšchelafich krajow ſemje roſpróſhent. 15. a 16. auguſta chzeja žo tam ſeńć.

Bethel, měſto luboſće, je drje wšchěm ſnaty a runje tak mjeno Bodellſchwingh, kotrež je i nim na pšchezo ſjednocžene. So je Bethel měſto luboſće, ſa to dženy jenož dwě licžbje. Bethel ma w tu křwilu 4661 křornych w křowich domach a wobdawa jich i křesćijanſkej luboſću. A to druhe: Hač žem je jich něhdže 15 000 epileptiſkich w Bethelu wukhow namakało; wulki džěl tutnych wbohich je mohł wuſtrowjenn tuto měſto luboſće ſažo wopuſchćizć. Njeſabudžmy to a njeſabudžem dozſla Snutſkowne Mižionſtvo a jeho ſkutki luboſće!

Š Awſtriſkeje. Wažne woſjewjenje wo wucžinjenju mjes Němſkej a Awſtriſkej žmy křlyſcheli abo čitali. Wobaj krajej chzetaj po dobrym a pšhecželnym wobthadžecž. Pšchi tym, a dokeľ je tež hewał wšchelafeho wo Awſtriſkej křlyſchecž był, žo tón abo tamny praſcha: Kelto je tam Ewangelſkich? Na tuto praſchenje móžem tu dokladnje wotmołwicž: Kónž lěta 1935 mějeſhe Awſtriſka nimale 7 000 000 wobydleri. Mjes tutymi bě jich 316 000 Ewangelſkich. To je, hladajo do ſtawijnow Ewangelſkich w Awſtriſkej, nahladna licžba, kotraž křědeči wo křěrie a luboſći a woporniwóſći i ewangelſkej zyrkwi. Ewangelſny maja tam 125 farſkich wožadow; najwjaz i tutnych ma nimo wožadny tež hiſchće wšchelafke předaſke ſtažije. Najwjazny wožadow nadeńdžěſch tam w krajinje, kotruž „Burgenland“ mjenuja, mjenujz 29. Najwjazny Ewangelſkich bydli we hłownym měſće Winje, 120 000. Po duſchach je po Winje najkřynliſcha Štyrſka; ma 45 000 ewangelſkich. W lěće 1935 pšchěſtupi i ewangelſkej zyrkwi 8 629 wožobow, i nich 2 173 w Štyrſkej, w Salzburgſkej 404. Saſtaranje tutnych ewangelſkich čžini tam ewangelſkej zyrkwi wjele ſtaroſćow a próžny, wožebje tež roſwucžowanie džěći a młó-

džiny; žu tola wožadny a wšny jara roſležane a jenotliwe ſtawy huſto doſć jara roſpróſchene. Š teho pač, ſo tam licžba ewangelſkich naſtajnje pšchiběra, ſo tam pšchezo hiſchće i ewangelſkej zyrkwi hiſchće pšchěſtupuja, ſpoſnawamy, ſo je tam dobre ewangelſke žiwjenje.

Do Indijeje chzeja i lětu jěć ſaſtupjerjo křesćijanſkich młodnych mužſkich na křowu křětowu konferenzu. Tam ſetkaja žo křesćijanſny młodži mužžny ſe wšchěch krajow a ludow ſemje. Š Europy chzeja tam 60 jěć. Nichtó njepraj, ſo je to pšche mało, ale wopomni dalokoſć pucža. Wožebje budža tam wěſo rańſhe kraje ſaſtupjene, wožebje Indija, Křina, Japanska a tež Južna Amerika, w kotrež je žo tute hibanje wožebje w poželnych lětach roſchěriło. Njewožmy žebi tutón ſjeſd pšche mało. Wón tola poſaſuje, kaž křowo Křryſtužowe ſkutkowanie po žylej ſemi, a wožebje, tak žo młodži mužžny ſaſtaja ſa Jeſužowe kraleſtvo we wšchěch ludach. Wuſna: n tuteho ſjeſda je, ſo žo tam přeni křóć w tajkej měrje křesćijanſny młodži mužžny ſtareho křěta ſetkaja i towarſchemi rańſchich krajow a noweho křěta. A ſa křědeho młodeho křesćijanſkeho mužſkeho dyrbał to pohon być, tehotunja křowe možny ſaſtajić ſa Křryſtuža a jeho kraleſtvo tu pola naž kaž na žylej ſemi.

Bibliſki pucžnik.

6. njedžela po křwatej Trojizy, 19. julija: Mny žmy nětk wſchitzy tudny pšchěd Božim woblicžom, ſo bychmy křlyſcheli wſchitko, jštož tebi wot Boha je roſkajane. Jap. ſk. 10, 33. — Rěć, ja poſłudjacž chzu radny, ſo, jštož chzeſch, žo doſonja. Wotſtron, jštož mje myli, i hnady, hdyž hłóž křlyſchu žiwjenja. Šnyć mje i křlěbom njebieſkim, i měrom, křowim najwſchſchim. K. 238, 6. — 2. Kor. 5, 17. — Math. 5. 44 hač 48.

Póndžela, 20. julija: Křloſtaj mje, Knježe, tola pač po hnadži a niz we křowim hněwje, ſo by mje njeſahubił. Jer. 10, 24. — K. 698, 3. 4. — Pſalm 116. — Jap. ſk. 16, 6—24.

Wutora, 21. julija: Prawo dyrbi wſchał prawo woſtać, a temu budža wſchitke křěrne wutrobny pšhipadnyć. Pſalm 94, 15. — K. 452, 2. — 1. Šam. 10, 1—16. — Jap. ſk. 16, 25—40.

Štrjeda, 22. julija: Božo, twój ſtoł woſtanje pšchezo a wěćnje; tón ſzeptar twojeho kraleſtwa je runny ſzeptar. Pſalm 45, 7. — K. 796, 7. — 1. Šam. 10, 17—27. — Jap. ſk. 17, 1—15.

Šchwórtk, 23. julija: Niz je waž tón Knjes žebi wſał a waž wuſwolik, ſo by waž wjazny był hdyžli wſchitkich druhich ludow; pšchetož waž je najmjenje mjes ſchitkimi ludami; ale ſo wón waž lubował je. 5. Móſj. 7, 7. 8. — K. 199. — 1. Šam. 11. — Jap. ſk. 17, 16—34.

Piatt, 24. julija: Šda wobtwjerdž nětk, Knježe, Božo, to křowo do wěćnoſće, kotrež wo twojim wotrocžku a wo jeho křěži rěćač žny; a čžini, kaž rěćač žny. 2. Šam. 7, 25. — K. 508, 4. — 1. Šam. 12, 1—12. — Jap. ſk. 18, 1—17.

Šsobota, 25. julija: Wón doměri žo temu Knjeſej, wón džeržeſhe žo teho Knjeſa a njewobrocži žo wot njeho, . . . a tón Knjes bě i nim. 2. Kral. 18, 5. 6. 7. — Šhtóž na Boha žo ſałoži, tón na pšć žadny njetwari. K. 704, 1. — 1. Šam. 12, 13—25. — Jeſ. 62, 6—12.

Wiſtowanie. Ša 7. p. Tr.: K. . . a w B. — Ša 8. p. Tr.: K. w Š. — Ša 9. p. Tr.: W. . . . r w Š.